

Isaac Asimov - Hideg van odakint, kislány

Eufrazia és Alexius ugyan fürdik a pénzben, hős Cupidóink, George és Azazel mégis nehezen értethetik meg velük, hogy házastársi fogadalmuk mást is jelent a pénzen, becsületen és engedelmisségen túl.

George és én éppen ebédeltünk. A pincér most tette elé a tál gőzölgő bablevest, azt a kotyvalékot, amelyet a fiú olyan rendhagyó módon kedvelt. Jó részét belapátolta, kéjesen fölsóhajtott, majd az ablakon kitekintve így szólt:

- Hó jelét látom a levegőben.

Amire én imigyen válaszoltam:

- Ha az égből kavarogva hulló öklömnyi pihéket te a hó "jelének" tekinted, akkor azt hiszem, igazad van.

- Csupán azon igyekszem - tette hozzá George fennhéjázva -, hogy némi poézist kölcsönözsek az egyébként lapos kifejezésnek, miszerint esik a hó. Ambár neked beszélnem a költészetről, pontosan annyit ér, mintha egy lónak mondanám.

- Attól eltekintve, hogy az a ló nem fizetné ki az ebédedet.

- És neked sem kellene, ha nem állnék olyan pocsekul anyagilag e pillanatban.

Ez a pillanat persze azóta tart, mint maga George, s bár jólesett volna ezt ki is mondanom, mégis megfékeztem a nyelvemet.

- Az ilyen látvány - mondtam helyette - azzal a baljós előérzettel tölt el, hogy közeleg a hideg idő. Ugyanakkor vigasztal, hogy alig pár hónap, és máris vége lesz, s akkor majd azon aggódhatom, hogy közeleg a kánikula. Az ilyesféle aggodalmak szabályos váltakozása azt hiszem, jót tesz az embernek, beletáplálja a szükséges isteni elégedetlenséget.

- Igazán kíváncsi vagyok - vágott közbe George -, miért nevezik az efféle elégedetlenséget isteninek.

- Mivel a dolgok állásával való elégedetlenség az, ami az emberiséget a civilizáció és a kultúra megteremtésére ösztönözte. Az elégedettség pangáshoz és sekélyességhez vezetne, mint a te esetekben. De még te is, George, ha igazak a történetek, amelyekkel engem traktálsz, másokban hamar észreveszed ezt az isteni elégedetlenséget, s akkor azon iparkodsz, hogy javíthass valamit a helyzetükön. És persze ha a rám zúdított történeteid folytatása is igaz, akkor hamarosan megbizonyosodhatunk róla, hogy a barátaid életébe való beavatkozásaid menthetetlenül katasztrófához vezetnek.

George elvörösödött.

- Egyetlen rövid kijelentésedben kétszer is kételyeidnek adtál hangot azokkal a történetekkel kapcsolatban, amelyek elmesélésével megtiszteltelek.

- Nem nagy csoda, hogy kételkedem az olyan történetek hitelességében, amelyekben a mazsola egy kétcentis földög kívüli lény, akit valami térgörbület segítségével varázsolhatsz elő, és aki képes végrehajtani azokat az emberi ismereteket meghaladó hőstetteket.

- Én pedig visszautasítom azt az állítást, hogy jószándékú segítségem minden esetben katasztrófához vezet. Ez a megállapítás oly távol esik az igazságtól, hogy a mennyben az angyalok e pillanatban biztosan könnyeket hullatnak miattad.

- Nos, ha tényleg sírnak, az isteni könnyecsek csak téged illelhetnek. Te magad adod elő ezeket a szószátyár meséket és számolsz be a katasztrófákról. Én csupán fölhívom rájuk a figyelmet.

- A helyzet pedig az, kedves öregem, hogy teljesen véletlenül beszámolhatok egy olyan erkölcsös és hűséggel ékes házasságról, amelyet én hoztam rendbe, ami teljes egészében az én fáradozásom eredménye. Az eset, amelyre utaltam, Eufrozina Mellon és a férje, Alexius története. Máris elmesélem az egészet.

- E pillanatban semmi kedvem hozzá.

- Eufrozina Mellon - mondta George - a házassága előtt az Eufrozina Stump névre hallgatott, és én gyermekkorától fogva ismertem őt. Szégyenlős volt a kicsike, s amikor be akarták mutatni valakinek, aki nem tartozott a szûkebb családi környezetéhez, nyomban elrejtözött a legközelebbi bútordarab mögé, onnan meresztgette két nagy, rémülettel teli szemét. A szégyenlösségét sohasem küzdötte le igazán, s ahogy növekedett, ez a jelenség egyre inkább az ellenkező nem képviselőire összpontosult.

Még képtelenebbé vált a dolog, amikor fetnötté cseperedett, és egy istennő tökéletes másává vált. Aprócska istennő volt, az igaz, mindössze öt láb két hüvelyk, de a környékbeli fiatal emberek figyelmét így sem kerülte el a csodás jelenség.

Sok ifjonc vágyakozott rá, hogy összebarátkozhasson vele. És ha sikerült volna némelyiknek, nyilvánvalóan azonnal elmélyült filozófiai elmélkedésre próbálja rávenni őt. Ezt ugyan sohasem ellenőrizhettem, mert egyikük sem jutott vele a barátság olyan fokára, amely előfeltétele az ilyesféle elmélkedésnek.

Eufrozina gondosan úgy öltözködött, hogy elrejtse fizikai adottságainak szemkápráztató valóságát, de rá kellett jönnie, hogy a fiatal emberek e tekintetben rendelkeznek a hatodik érzékkel. Olyan ifjak, akiknek még arra sem volt szemük, hogy egy omlettet megtaláljanak az elénk tett tányéron, lelki szemeikkel áthatolhatnak azokon a szövetretegeken, amelyekbe Eufrozina burkolta magát, hogy földerítsék az alattuk rejtőzködő csodát.

Én magam persze a keresztapja voltam, mivel, amint már korábban is többször megemlítettem, rendkívül sok csinos keresztlányom van, nyilvánvalóan tiszta erkölcsiségemnek és tekintélyemnek köszönhetően. Még maga Eufrozina is kivételt tett velem a másik nimmel szembeni, egyébként általános gyanakvását illetően.

Például a térdemre ült, és a vállamon pityergett, miközben én aranyló haját simogattam.

- Egyszerûen képtelen vagyok elviselni azoknak a durva teremtményeknek az érintését - panaszkodott -, és állandóan érzem, hogy erőszakos tapogatási inger munkálkodik bennük. Nem tehetek róla, de észreveszem, hogy mindig kezet mosnak, mielőtt hozzám közelednének, mintha csak arra számíthatnának, hogy tiszta kézzel nagyobb sikert érnek el.

- No és nem így van?

Eufrozina megvonta a vállát.

- A szutykos kezeket egyszerûen el nem viselhetem, de a tiszta kezek sem sokkal különbek, George bácsi.

- Mégis itt ülsz az ölemben, én meg simogatom a hajadat, sőt néha a válladat, sőt a karodat is.

- Ez egészen más, George bácsi. Te családtag vagy. Tovább simogattam hát. A családtagoknak lám megvannak a maguk előjogai.

E hozzáállás ismeretében gondolhatod, mennyire elképedtem, amikor azzal a hírrel állított be, hogy férjhez megy Alexius Mellonhoz, egy tagbaszakadt fiatalemberhez, akibe nem szorult szemernyi költőiség sem, de egész szép jövedelme származik utazó kereskedelmi ügynöki munkájából.

Amikor berontott hozzám a nagy újsággal, pironkodva és negédes mosollyal, megkérdeztem tőle:

- A férfinemről alkotott véleményedet figyelembe véve hogyan dönthetél úgy, Eufrozina, hogy mégiscsak férjhez mégy?

- Nos - válaszolta szégyenlősen -, azt hiszem, a szívem mélyén mégiscsak romantikus

vagyok. Tudom, hogy csöppet sem biztonságos, ha az embert pénz utáni sóvárgás vezérli. Azt beszélnek, hogy a pénz elvakít, és ha egyszer elcsábít, szörnyű hibákra is ragadtathat. Ugyanakkor azt is hallottam, hogy a pénz mindent legyőz, és most éppen ebben hiszek. Megpróbáltam távol tartani magamtól Alexiust, kizárni őt az életemből, de mindenki azt hajtogatja, hogy vonzza magához a pénzt, ami egyébként be is bizonyosodott. Én meg, szóval lehet, hogy csak egy butácska lány vagyok, de miután egész életemben próbáltam elzárkózni a férfiak elől, egy szép napon mégiscsak arra ébredtem, hogy Alexius jár az eszemben, és teljesen tehetetlen vagyok vele szemben... beleestem a pénzébe. Egész álló nap csak azt dudorásztam magamban, hogy a pénz a legédesebb dolog a világon, és amikor Alexius ismét előállt az ajánlatával, így feleltem neki: "Igen, kedvesem, összeházasodunk, és én vállalom a pénz, becsület, engedelmesség fogadalmát."

Én meg csak mosolyogtam rá, és elhalmoztam minden lehetséges szerencsekívánattal, de amikor elment, csak bánatosan csóváltam a fejemet.

Eleget láttam már a világból, hogy tudjam, a pénz aranyló csillogása megédesítheti a mézesheteket, ám amikor előbukkannak az élet komoly problémái, azokhoz a pénz önmagában már sehogy sem elegendő. Szomorúan előre láttam édes kis keresztlányom keserves kiábrándulását, arra gondolva, hogy túl sok pénzről szóló mesét és romantikus történetet olvasott eddigi életében.

Sejtésem be is igazolódott. Még alig hat-nyolc hónapja voltak házasok, amikor egyszer csak megjelent nálam sápadtan és lógó orral.

- Üdv, üdv, Eufrozina - köszöntöttem szívélyesen -, és a kedves Alexius hogy van?

Körülpillantott, mintha arról akarna meggyőződni, hogy nem hallgatózik senki, majd suttogva közölte:

- Oda van egyik kereskedelmi útján, hála istennek! - Ajka megremegett, és végül keserves zokogással a karjaimba vetette magát.

- De mi a baj, aranyom? - kérdeztem, és simogatni kezdtem, amiben mindig oly őszinte örömet leltem, és remélem, ő maga is.

- Hát Alexius! Egy darabig a pénz elég volt. Gondtalanul költekeztünk, és élveztük az életet. Úgy tűnt, semmi gondunk a világon, de egyszer csak valahogy kezdett megváltozni a helyzet. Mind gyakrabban utalgatott rá, hogy a házassághoz a szerelem is hozzátartozik. Megpróbáltam nevetéssel elütni a dolgot, és vígan azt feleltem, hogy a pénzeszsákok beérik a pénzzel. Ám ahogy múltak a hetek, egyre követelőzőbb lett, én pedig lassacskán ráébredtem, hogy egy szexmániáshoz mentem feleségül.

Olyan volt, mint valami betegség, George bácsi! A múlt hétig külön ágyban aludtunk, egyik a szoba egyik, másik a másik oldalán, közöttük pedig néhány súlyos bútordarab... ahogy minden normális újházashoz illik, gondolom. Ám egyszer csak egy... egy... franciaágyat találtam a szobánkban. Azt mondta, hogy a külön ágy elhidegítheti egymástól a párokat. És azóta, George bácsi, már nem tekinthetem sajátomnak az ágyamat, sőt amikor átjön az enyémbe, néha még a kezével is hozzám ér. Valójában folyton felém nyúlkal. El nem képzelhetem, miféle beteges kényszer vehet erőt rajta ilyenkor. De te talán tudod, George bácsi.

- Nem gondolod, Eufrozina, drágám, hogy egyszer csak megkedvelheted a keze érintését?

- Soha! Ő mindig olyan forrónak tűnik, én pedig állandóan kellemesen hűvös vagyok.

Semmi szükségem arra a hímüzességre. Meg is mondtam neki, mire azt válaszolta, hogy én egy hideg... ezt a szót persze nem ejtethem ki előtted, de az eleje szu... a vége meg...ka! Szóval, hogy ez vagyok.

- Azt hiszem - dűnnyögtem -, talán meg tudom fejteni.

- Gondolod, George bácsi, hogy ő többé már nem is az én pénzecském? Végül is az ember nem nevezheti a pénzestársát, akivel már vagy fél évet együtt élt, csak úgy egy ilyen hideg micsodának és még mindig a pénzecskéje legyen.

- Jól van, no jól van, Eufrozina. Meddig is lesz oda Alexius?
- Ez egy hosszabb utazás. Délnyugaton kell egy nagyobb területet beutaznia. Aligha ér vissza egy hónapnál hamarabb. - Akkor hagyd rám az ügyet, kedvesem, addig biztosan kitalálok valamit.
- Tudom, hogy neked sikerül - mondta, bizakodva emelve felém bájos arcocskáját -, hiszen te mégiscsak családtag vagy!

Úgy éreztem, hogy ez pont Azazelnek való eset, megidéztem hát ökelmém. Megszokott kis polcán jelent meg, amelyet szemmagasságban készítettem számára. Mint rendesen, most is készületlenül érte a hívásom, és szokás szerint minden előzmény nélkül bukkant föl a szemem előtt, és hallatta mindenkori éles sikkantását. Azt állítja, hogy minden alkalommal így reagál, ha váratlanul szembekerül valami rémítő szörnyeteggel, de azt sohasem magyarázta meg, miért kell visítania, ha engem meglát.

Kissé vörösebbnek látszott, mint máskor, akárha valami komoly erőfeszítésben szakítottam volna meg, és parányi kezében valami darázsfullánkra emlékeztető tárgyat szorongatott. Még a látomra fölhangzó visongása közepette is ritmikusan föl-le hadonászott vele.

- Tisztában vagy velem, hogy megszakítottad a reggeli tornagyakorlatomat? - förmedt rám.
- Nagyon sajnálom.
- És azzal ugyan mire megyek? Most aztán odavan az egész mai edzésem. Egyszerűen nem tudom, hogyan tarthatnám magamat így megfelelő formában!
- De miért kell végképp elmulasztanod, ó, világmindenség hatalmas és fennkölt ura? Hát nem térhetsz haza abban a szent pillanatban, amint innen távozol, és nem folytathatod tovább?
- Nem. Az túl bonyolult lenne, és különben sincs szükségem az ostoba tanácsaidra. Ezúttal egyszerűen kihagyom. De hadd tegyek föl egy kérdést...

- Parancsoljon hatalmasságod!
- Eddig már megszakítottál szerencsejáték közben, amikor éppen nyeresre álltam. Közbeavatkoztál, amikor éppen különféle jutalmakban részesültem volna, amikor éppen zuhanyoztam, amikor bonyolult szertartásokat végeztem fajtám legvonzóbb tagjaival. Hogyan lehetséges, hogy mindaddig sohasem szakítottad félbe a reggeli tornámat? Ha mindenképpen zavarnod kell, hát ez rá a legmegfelelőbb idő. Ígérd meg, hogy máskor is megteszed.

Ezzel letette a darázsfullánkot, és megvetően odébb rúgta. Valami azt súgta nekem, hogy nincs különösebben oda a tornázásért.

- Különben most éppen mit óhajtasz? - kérdezte savanyú ábrázattal.
- Előadtam neki Eufrozina és Alexius Mellon történetét, miközben ő apró, csettegő hangokat produkált a nyelvével.
- Ó, szóval a régi jó história - jegyezte meg. - A fiatalság tévelygő csacskaságai még a mi világunkon is sokszor keserves boldogtalansághoz vezetnek. De nekem úgy tûnik, hogy ennek az Euf... Euf... vagy mi is a neve... szóval csak el kellene fogadnia a párja semmirevaló és perverz közeledését.

- Ezúttal azt hiszem, tévedsz, ó, végtelen hatalmú, ugyanis egy tiszta és makulátlan ifjú hölgyről van szó.

- Ugyan, ugyan, ellentétes fogalmakat kapsz össze. Legalábbis amennyiben az ifjú hölgyek a ti világotokon a legcsekélyebb mértékben is hasonlóak a miéinkhez. Életem során a hideg zibbulok és érett zibbulok hihetetlenül gazdag gyűjteményére tettem szert. Azokról a nőnemű háziállatokról beszélek...

- Jól tudom, miről beszélsz, ó, mindennél hatalmasabb, de mi legyen Eufrozinával?
- Ó, ez végül is elég egyszerűnek tûnik számomra. Mivelhogy tiltakozik a férfiúi tûz ellen... Tudnál adni róla valami fényképet vagy akár egy ruhadarabot, amire

összpontosíthatnám az energiáimat?

A jó szerencse úgy hozta, hogy éppen nálam volt az egyik, legtöbbet föltáró képe, amelyet Azazel fintorgó képpel tanulmányozott. Viszont nem sok idejébe telt, hogy megtegye, amit meg kellett tennie, s azután gyorsan elszelelt. Észrevettem, hogy még a darázsfullánkját is hátrahagyta. Ez az apróság éppenséggel itt van a zsebemben, és bármikor megmutathatom neked Azazel létezésének bizonyítékául. No jól van, nem tudom ugyan, mit tekintenél "valós" bizonyítéknak, hogy a te kifejezéssel éljek, de ha nem vagy kíváncsi rá, akkor mesélek tovább.

Két héttel később találkoztam ismét Eufrozinával. Sokkal elgyötörtebbnek látszott, mint bármikor, ezért attól féltem, bármit művelt is vele Azazel, csak rosszabbra fordult általa a helyzet. És ez a fránya Azazel sohasem hajlandó bármit visszacsinálni, amit egyszer véghez vitt.

- Alexius még nem érkezett haza? - érdeklődtem.

- Vasárnapra várható - felelte Eufrozina csüggedten. George bácsi, neked nem tűnik úgy, hogy mostanában nagyon hideg van?

- Az évszakhoz képest nem, kedvesem.

- Biztos vagy benne? Én mégis valahogy úgy érzem. Álló nap csak ülök és reszketek. Ez alá a vastag télikabát alá fölvettem a legmelegebb ruhámat, az alá finom, meleg alsóneműt, sőt még gyapjúzoknit is húztam a harisnyanadrágomra, a tetejébe meg bundacipőt, és mégis fázom.

- Talán rosszul táplálkozol. Egy jó nagy tányér bableves biztosan nagyszerűen fölmelegítene. Aztán a helyedben én azonnal ágyba bújnék. Kapcsold be a fűtést a hálósobában, húzz magadra minden takarót, és meglásd, olyan meleged lesz, mint egy déltengeri sziget fővenyén.

- Nem is tudom - felelte, elfintorítva imádnivaló orrát, és megcsóválta bájos fejecskéjét. - Éppen akkor fázom a legjobban, amikor ágyban vagyok. Különösen a kezem és a lábam olyan, akár valami jégcsap. Ha Alexius hazajön, biztosan nem óhajt majd mellém bújni, olyan fagyos vagyok. Talán ez az egyetlen jó dolog az egészben - tette hozzá sötéten. - Akkor majd megláthatja, hogy tényleg olyan hideg micsoda vagyok, aminek nevezett.

Elmúlt még két hét, és egyszer csak kopogtattak az ajtómon. A legboldogabb kopogás volt, amit életemben hallottam. Egy áldott ujjacska kipp-koppja. Éppen bonyolult matematikai számításokba mélyedtem a lóverseny bizonyos futamaival kapcsolatban, ha jól emlékszem, és egyáltalán nem örültem a zavarásnak. Hanem amikor kinyitottam az ajtót, Eufrozina viharzott be rajta, szökellő tánc lépésekkel. Eltátottam a számat.

- Mi történt, Eufrozina? - lihegtem. Majd eksztázisának oka után tudakozódva megkérdeztem: - Talán Alexius minden pénzét rád hagyta, és kereket oldott?

- Nem, nem, George bácsi, egyáltalán neem! Alexius már egy egész hete itthon van, az a drága ember!

- Az a drága ember? Úgy érted, hogy leküzdötte szexmániákus rohamait, és visszatért a pénz áldott imádatához? - Igazán nem is értem, miről beszélsz, George bácsi - pihegte Eufrozina, fölvetve búbajos kis állát. - Annyit tudok csak, hogy amikor hazaért, én a magam oldalára húzódtam az ágyban, és jobban fáztam, mint addig valaha. Kékre fagytam és reszkettem. Akkor bebújt a maga felére, és nekem úgy tűnt, hogy olyan messziről is érzem a melegét. Sejtelmem sincs róla, hogyan csinálhatta, de a testéből valami csodálatos melegség áradt, és engem is egészen elborított. Ó, maga volt az áldás!

Természetesen a melegsége felé húzódtam. Ő volt a mágnes, én pedig valami vaspor.

Éreztem, amint csúszom felé, aztán egyszer csak beléütköztem és köré fontam elgémberedett, hideg karjaimat. Rémült üvöltéssel reagált jéghideg kezem és lábam érintésére, de én a világért sem engedtem volna el. Csak még szorosabban öleltem.

Erre szembefordult velem, és megszólalt:

- Te szegény teremtés! Milyen szörnyen hideg vagy! - És akkor édes, meleg kezét a hátamra tette, és föl-alá simogatni kezdett. George bácsi, akkor először aludtam el a karjában boldogan. Még sohasem volt ilyen csodálatos éjszakám, és reggel sehogy sem akartam engedni, hogy fölkeljen az ágyból. Attól tartok, hogy úgy kellett leráznia magáról.

- Ne hagyj itt! - könyörögtem. - Megint fájni fogok! De sajnós mennie kellett.

És azóta így van minden éjszaka. Micsoda boldogság! Az én tüzes Alexiusom forró karjában! Az az érzésem, George bácsi, hogy emellett még a pénz is elveszítette a jelentőségét. Az a vacak pénz is valahogy olyan hideg dolog.

- Hohó, csitt, gyermekem! - kiáltottam, mivel teljesen megdöbbentett a dolog.

- De nem! Vagyis igen! - erősködött Eufrozina.

- De mondd csak, gyermekem - folytattam inkább -, mindezzel a hozzábújással, érintéssel és melegedéssel együtt járt... - De itt meg kellett állnom, mert nem találtam megfelelő szavakat a tudatomon végigszáguldó szégyenteljes gondolatok kifejezésére. Végül is elég vén vagyok már hozzá, hogy kellőképpen tisztában legyek a világ romlottságával.

- Igen, együtt járt - felelte Eufrozina büszkén -, és nem hiszem, hogy bármi elítélendő lehetne benne. Ó, a moralisták csak mondjanak, amit akarnak arról, hogy a pénz a legnagyobb jótétemény, amelyet az Isten adhat az embernek, és még azt is állíthatják, hogy a szerelem minden rossznak a gyökere, én viszont azt mondom, hogy a szerelem a lehető legtüzesebb dolog.

- És mik a terveid idén nyárra? - kérdeztem kihívóan.

- Nos, legfőljebb izzadok majd egy kicsit - felelte, mire én megértettem, hogy máris túlesett a megváltás minden esélyén.

Sohasem hallottam Eufrozina és Alexius Mellon házasságánál boldogabb kapcsolatról. Minden éjszaka összeemelegedtek, nyaranta ugyan izzadtak egy kicsit, de végül csak világra hoztak két gyermeket.

Eufrozina pedig teljesen megváltozott. Többé soha, a legkevésbé sem félt a férfiaktól, és a szándékaik sem voltak gyanúsak számára. Valójában nagyon is engedékenyen fogadta ezeket a törekvéseket, és igencsak lekezelően szólt azokról, akik a régimódi udvarlás útvesztőiben tévelyedtek.

Mindig úgy öltözött, hogy magára vonja a férfiak figyelmét, és valóban sokakat sikerült magához csábítania. Később bevallotta nekem, hogy merő kíváncsiságból megkísérelte fölhasználni egyikük-másikuk melegét, de a tizenötödik vagy tizenhatodik kísérlet után - valahol e tájt elveszítette a fonalat - föladta a dolgot. Ugyanis egyikük sem volt olyan mennyei tüzes, mint Alexius.

Egy kissé ingerült, ha ilyesmiről esik szó, és hangoztatja, hogy a szerelem a pénzzel ellentétben mindig megosztandó, valamint hogy a szerelem a pénzzel ellentétben csak szabad továbbadása révén sokszorozható. Még akkor is csak ezt hajtogatta, amikor figyelmeztettem rá, hogy a pénz, ha értelmesen fektetik be, tekintélyes nyereséget hozhat.

Így végül megmaradt Alexius mellett, és mit tekinthetünk szerencsés kimenetelnek, ha nem éppen ezt?

Nekem úgy tűnik, George - vélekedtem -, mintha Eufrozina talán egy kissé vagy nagyon csalódott lenne amiatt, hogy semmi igazi örömét nem lelheti szabados kapcsolataiban, és inkább Azazel közbenjárása révén lett monogám, mintsem hogy szabadon választott kedveseivel mulatozzék.

- Amint már említettem - válaszolta George -, némiképpen bosszús a kísérletei sikertelensége miatt, de mit számít az? Egy kis elégedetlenség igazán csekély áldozat a tiszta erkölcsök oltárán. És - tette hozzá - amikor a szerelem bolondériája elhagyja a testét, amint az előbb-utóbb mindenképpen bekövetkezik, még mindig ott marad a pénz, csak a pénz és kizárólag a pénz. Mint például most, amikor jelzem neked, hogy pár napra igazán hasznát vehetném egy ötdollárosnak.

Ez a néhány nap persze George egész életét jelentette, de azért csak a markába nyomtam egy ötöst.

Füssi-Nagy Géza fordítása